

rende ud i en gulblomstret Kjole med en spansk Trøje af blodrød Silke.

Helt kunde hun alligevel ikke staa for den Kritik, hvormed Per paa Forhaand havde væbnet sig mod hende. Det var hendes Væsen, navnlig hendes københavnske Talestrøm, den, han dernede i Rom havde følt som noget morsomt hjemligt, der her frastødte ham. Med Tilfredshed konstaterede han for sig selv, at han fandt hende tarvelig.

Alligevel følte han det som en stor Lettelse, da hun var borte. Han havde, saa længe hun var tilstede, haft den største Møje med at beherske sit Ansigtsudtryk og ikke røbe sig overfor Jakobe.

Rigtig tilfreds blev han nu dog heller ikke efter hendes Bortgang. Tiltrods for, at han ingen Grund havde til at klage over den Modtagelse, han havde faaet paa „Skovbakken“ (Philip Salomon havde endog i Dagens Anledning ladet skænke Champagne ved Middagsbordet var den Hjemkomstglæde, han i de første Øjeblikke havde følt, lidt efter lidt og ligesom ad skjulte Veje svundet bort her og havde efterladt en lidt melankolsk Følelse, — en Tomhed, et Savn, — han vidste ikke selv hvad.

Han havde kendt lidt til det samme ogsaa i Fortiden, — forstod han nu. Saa vel tilmode han gerne havde følt sig i sine Svigerforældres Hus, nogen rigtig Hjemmefølelse havde han dog aldrig kunnet faa her. Der var i Familjens Levevis og Omgangsformer saa meget, der stadig virkede fremmedartet paa ham. Det var ikke særlig det jødiske eller gammeltestamentlige (hvilket ikke i nogen fremtrædende Grad prægede Hjemmet eller dets Omgangskres); det var netop snarere det Pust fra det moderne Evropa, der til Stadighed strøg der-